

KAREN MILLER
Ostrom

A sorozatban kiadónknál megjelent:

LEGENDÁK

Tim Lebbon:

Távoli csillagok

John Jackson Miller:

Az elveszett Sith-törzs

Joe Schreiber:

Halálvilág

The Old Republic

Drew Karpysbyn:

Revan

Paul S. Kemp:

Árulás

Sean Williams:

Végzetes szövetség

Drew Karpysbyn:

Megsemmisítés

John Jackson Miller:

Kóbor lovag

Darth Bane trilógia

Drew Karpysbyn:

Pusztítás útja

A Kettő Szabálya

A gonosz dinasztia

James Luceno:

Darth Plagueis

James Luceno:

A megtévesztés leple

Joe Schreiber

Vesztégzár

Timothy Zahn:

Kirajzás

Alan Dean Foster:

A közelgő vihar

Steven Barnes:

A Cestus csapda

David Sherman–Dan

Cragg

Jedi próba

Matthew Stover:

Töréspont

Karen Traviss:

Életre-halálra

Republic Commando

Karen Traviss:

Tűzharc

Coruscant

Színvallás

A 66-os parancs

Klónháborús játszámák

Karen Miller:

Árnyak közt

Ostrom

MedStar duológia

Michael Reaves és Steve

Perry:

Harctéri sebészek

Jedi gyógyító

Sean Stewart:

Yoda: Sötét találkozó

James Luceno:

A gonosz útvesztője

John Jackson Miller:

Kenobi

James Luceno:

Sötét Nagyúr

Karen Traviss:

501.

Coruscanti éjszakák

Michael Reaves

A Jedik alkonya

Az árnyak utcája

Sean Williams:

Tomboló erő

Joe Schreiber:

Halálosztag

Sean Williams:

Tomboló erő II.

Michael Reaves–Steve

Perry:

Halálcsillag

Michael Reaves–Maya

Kaathryn Bohnhoff:

Árnyjáték

Timothy Zahn:

Gazfickók

Timothy Zahn:

Hűség

Válaszutak

James S. A. Corey:

Tolvajbecsület

Martha Wells:

Pengeélen

**Fejvadász háborúk
trilógia**

K. W. Jeter:

A mandalori páncél

Boba Fett kelepcéje

Matthew Stover:

Luke Skywalker

és a Mindor árnyai

Troy Denning:

A Tatuin szelleme

Thrawn trilógia

Timothy Zahn:

A Birodalom örökösei

Sötét erők ébredése

Az utolsó parancs

Jedi Akadémia trilógia

Kevin J. Anderson:

Új rend

Sötét oldal

Az Erő bajnokai

Michael A. Stackpole:

Én, a Jedi

Thrawn keze duológia

Timothy Zahn:

A múlt kísértete

A jövő látomása

Timothy Zahn:

A túlélők keresése

Paul S. Kemp:

Áramlatok

Hullámtörés

KÁNON

Christie Golden:

Sötét tanítvány

James Luceno:

Katalizátor

E. K. Johnston:

Ahsoka

Paul S. Kemp:

Sith nagyurak

James Luceno:

Tarkin

Beth Revis:

A lázadás hajnala

Timothy Zahn:

Thrawn

John Jackson Miller:

Új hajnal

Claudia Gray:

Elveszett csillagok

Alexander Freed:

Alkony század

Bizonyos szemszögből

Alexander Freed:

Zsivány Egyes

Christie Golden:

Inferno osztag

Kevin Hearne:

A Jedik örököse

Utóhatás trilógia

Chuck Wendig:

Utóhatás

Adósság

A Birodalom vége

Claudia Gray:

Vérvonal

Delilah S. Dawson:

Phasma

Alan Dean Foster:

Az ébredő Erő

STAR WARS™

KLÓNHÁBORÚS JÁTSZMÁK II. OSTROM

KAREN MILLER

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

Disney • LUGASELM

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STAR WARS: CLONE WARS GAMBIT II: SIEGE

by Karen Miller

Del Rey, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House,
Inc., 2010

© & TM 2018 Lucasfilm Ltd.
All Rights Reserved.
Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2018 by Lucasfilm Ltd.

Translation copyright © 2018 by Szukits Könyvkiadó

Fordította
OSZLÁNSZKY ZSOLT

ISBN 978-963-497-457-4

Szaklektor: Sente Mihály

Lektor: Juhász Ferenc

Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella

Színre bontás, tipográfia: OMG Partner Bt.

Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János

Szereplők

- Ahsoka Tano*: Jedi-padavan (togruta nő)
Anakin Skywalker: Jedi-lovag (ember férfi)
Bail Organa: az Alderaan szenátora (ember férfi)
Bant'ena Fhernan: tudós (ember nő)
Greti: gyermek (lanteebi nő)
Jaklin: tanár (lanteebi nő)
Lok Durd: szeparatista tábornok (neimoidi férfi)
Obi-van Kenobi: Jedi-mester (ember férfi)
Padmé Amidala: a Naboo szenátora (ember nő)
Palpatine: A Köztársaság főkancellárja (ember férfi)
Rikkard: bányász (lanteebi férfi)
Taria Damsin: Jedi-mester (ember nő)
Tryn Netzl: biokémikus (ember férfi)
Yoda: a Jedi-rend nagymestere (ismeretlen faj, férfi)

Első fejezet

Anakin egyszerűen nem tudta elhinni, hogy majdnem négy standard órával azután, hogy megszöktek Lok Durd droid serege elől, még mindig a levegőben voltak. Szinte sajnálta, hogy Obi-van alszik, mert nagy kedve lett volna dicsekedni. De annak ellenére, hogy Kenobi egész sokáig és keményen küzdött az álom ellen, két órával korábban mégis elnyomta a buzgóság.

A műszerfal halvány derengése mellett Obi-van alig volt több bizonytalan körvonalnál, és egykori tanítója most olyan fáradtnak tűnt, mint akit épp csak egy hajszál választ el a teljes összeroppanástól. A szeparatista droidok ellen vívott csata kegyetlenül megviselte, és kis híján sikerült minden tekintetben túlerőltetnie magát.

Még szerencse, hogy én vagyok a Kiválasztott, máskülönben most nagy bajban lennénk!

Vagy hát... nagyobb bajban.

A tekintete már sokadszor vándorolt a lopott jármű kijelzőjére, és egyre nyugtalanabban figyelte az energiaszint rohamos csökkenését. Hogy ezt legalább egy kicsit lassítsa – és úgy-ahogy rejtve maradjon az üldözőik elől –, kikapcsolta a jármű lámpáit, és csupán az ösztönei és az Erő segítségével tájékozódott.

Eddig minden rendben.

Obi-van javasolta, hogy mihamarabb jussanak a lehető leg-távolabb a fővárostól, még mielőtt valami félreeső helyen el-rejtenék a járművet, és eddig tartották is magukat ehhez a stratégiához. Aztán majd megpróbálnak valami biztonságos – vagy legalább viszonylag biztonságos – búvóhelyet találni ezen a hirtelen roppant ellenségessé vált bolygón.

Bant'ena.

Az elrabolt tudós árulása még mindig savként marta a lelkét.

Hogy tehette ezt, Bant'ena? Hiszen bíztam önben! Megpróbáltam megmenteni!

Mintha csak a komor gondolatok ébresztették volna föl, Obi-van összerezsent, és álomittasan pillantott rá.

– Ne csináld! – motyogta. – Ami történt, megtörtént. Változtatni úgysem tudsz rajta... úgyhogy felesleges ezen rágódni! Na már most... hogy állunk?

– Tulajdonképpen repülünk.

– Hát jó – sóhajtott föl Obi-van. – Amiért is, kérlek, fogadd soha el nem múló hálámat! De mintha úgy hallanám, hogy valami nagyon nincs rendben az elsődleges hűtőszeleppel.

Nesze neked! Obi-van, aki mindent meghall!

– Ne aggódj, kitart, amíg kell!

– Ha te mondd – vonta meg a vállát Kenobi, majd nyögve kiegyenesedett. – Van valami elképzelésed, hogy merrefelé járhatunk?

– Te most viccelsz? – vonta föl a szemöldökét Anakin. – Honnan tudhatnám?

– Meddig aludtam? – nyomott el egy ásítást az idősebbik Jedi.

– Hát tudod... nem olyan sokáig...

– *Anakin!* – vonta össze a szemöldökét Obi-van. – Elegendem van abból, hogy mindig fáradt öregembernek tartasz!

– Én ilyet egy szóval sem mondtam! – tiltakozott Anakin, talán túlságosan is hevesen. – Rex azonban azt szokta mondani, hogy egy okos katona akkor eszik és alszik, amikor lehetősége van rá. Ha feltétlenül vitatkozni akarsz erről valakivel, akkor vitatkozz vele! Én csak az ő tanácsát követem...

– Akkor most kövesd szépen az *én* tanácsomat – morogta Obi-van –, és én azt mondom, hogy *mindig* ébressz föl a megbeszélte időpontban! Ez már a második alkalom volt, hogy hagytál aludni, te pedig szemhunyasnyit sem pihentél! Ez még egyszer nem fordulhat elő!

Anakin Skywalker úgy volt ezzel, mint oly sok más veszélyes dologgal: nem először tette, és biztos volt benne, hogy nem is utoljára, és amúgy is, a kapott utasítások betartása sosem volt az erőssége.

Mivel azonban most nem volt kedve vitatkozni, egyszerűbbnek érezte, ha rábólint a dologra.

– Rendben, Obi-van, akkor így lesz.

Kenobi gyanakvó pillantást vetett rá, Anakin azonban a legteljesebb mértékben őszintének és ártatlannak tűnt.

– Hány települést hagytunk már el? – túrt a szakállába Obi-van.

– Eddig kettőt, de egyikhez se volt túl nagy bizodalمام.

– Nem baj – rázta meg a fejét Kenobi. – Hagyd, hogy a megérzéseid vezessenek!

Azzal elnyomott egy újabb ásítást.

– Mindazonáltal tartok tőle, hogy előbb-utóbb le kell szállnunk valahol, akár szimpatikus a hely, akár nem.

– Így van – bökött a fejével Anakin az energiakijelző felé.
– Lassan már tényleg csak tartalék energiacellával repülünk. Nem tudom, meddig tehetjük még próbára a szerencsénket.

– Amíg kell – húzta el a száját Obi-van. – Tudom, hogy már így is épp elég messze jutottunk a fővárostól, de egy olyan világon, amit Lok Durd irányít, semmi sem lehet *elég* messze.

– Nem is tudom – hümmögte Anakin. – Minél messzebb megyünk a fővárostól, annál tovább fog tartani, míg visszasétálunk az űrhajónkért. Már ha időközben nem kobozták el. Lehet, hogy inkább azon kellene gondolkodnunk, hogy...

– Épp azon gondolkodom! – villant meg Obi-van szeme. – És most, ha megtennéd, hogy egy kicsit csöndben maradsz, szeretném földeríteni a környéket!

Annak ellenére, hogy olyan fáradt volt, hogy a szemét is alig bírta nyitva tartani, az elméje egy lézerszike precizitásával pásztázta a tájat.

– Ott! – mormolta. – Te is érzed?

– Hm – bólintott Anakin –, ez a legnagyobb falu, amire idáig rábukkantunk.

– A nagyobb tömegben mindig könnyebb elvegyülni – jegyezte meg Obi-van. – Én nem érzek közvetlen veszélyt. És te?

– Nem – rázta meg a fejét Anakin, és máris ereszkedő pályára állította a gépet.

Az irányítókarok ismét kezelhetetlenül nehéznek tűntek, aztán a jármű minden előjel nélkül zuhanni kezdett. Anakin káromkodva állított át egy sor kapcsolót, de így is kellett hozzá vagy tíz másodperc, hogy visszanyerje a gép fölötti uralmát.

– A jó életbe! – krákolta Obi-van, majd az energiakijelzőre bökött. – Biztos, hogy ez pontos adatot mutat?!

– Az attól függ, hogy mit értesz pontos alatt – szűrte a szót a fogai közt Anakin, aki még mindig a géppel birkózott.

A jármű még kétszer próbált kicsúszni a markából, és a holt-sápadt Obi-van már az utasoldali ajtó kilincsébe kapaszkodott.

– Szóval ez az a pont, amikor repülés helyett zuhanni kezdünk?

– Hát... úgy fest – dünnyögte Anakin kelleetlenül.

– Hát ez csodás! – nyögött föl Obi-van. – Legalább a fényszórókat kapcsold be! Ha már egyszer lezuhanunk, legalább lásuk, hova esünk...

– Pesszimista! – vetette oda foghegyről Anakin, majd egy pöccintéssel bekapcsolta a fényszórókat. – És most kapaszkodj, Kenobi mester! A dolgok most kezdenek igazán *érdekessé* válni!

Anakin valóban briliáns pilóta volt, de ez nem azt jelentette, hogy alkalmanként ne vette volna hasznát némi segítségnek. Obi-van is próbálta lerázni magáról az ólmos fáradtságot, és pillanatok alatt *nagyon* éber lett, és ahogy kiterjesztette a tudatát, mintha öles, lángoló betűkkel villant volna föl a lelki szemei előtt: *Veszély! Veszély! Veszély!*

Anakinról dőlt az izzadtság, miközben a haldokló járművel birkózott, ami most már inkább egy teljes sebességgel zuhanó ólomkoporsóra hasonlított. A reflektorok fényében kirajzolódó táj nem sok jót ígért a leszállás terén. Sötétség várt rájuk és halál, hacsak nem találnak módot rá, hogy még egyszer életet leheljenek a járműbe.

Most már Anakin sem hozakodott elő mindenféle pesszimista vádakkal, és bénultan figyelte, ahogy a jármű körüli energia-pajzs semmivé foszlik.

– Azt hittem, egy kicsivel több tartalék energiánk van még – motyogta, miközben teljes erejével az irányítókaroknak feszült.

– Most már mindegy! – suttogta Obi-van halálra váltan. – De azért jól csinálod...

Végső kétségbeesésében pajzsként burkolta be magukat az Erővel. Kicsit olyan volt, mint mikor Bail hajóját próbálta óvni, csakhogy az siklott, nem zuhant.

Mi pedig zuhanunk! Mint egy féltégla!

És mikor egy féltégla ilyen magasságból és sebességgel ér földe... mindketten tudták, hogy ilyenkor mi szokott történni.

– Rendben! – zihálta Anakin. – Ha most az egész járműre ki tudnád ezt terjeszteni, Obi-van, és egy kicsit még fönn tudnád tartani, akkor talán...

– Felejtsd el! – hadarta Obi-van. – Akármit is csinálsz, le fogunk zuhanni! Legfeljebb annyit érhetünk el vele, hogy puhára esünk...

– Nem! – kiáltotta Anakin elkeseredetten. – Meg tudom csinálni! Tarts ki, Obi-van! Ne engedd széthullani ezt a rakás ócskavasat!

Ha bárki más mondta volna, Obi-van komplett örültnek nézi, de Anakin... Nála jobban senki sem értett a gépekhez. Ha ő azt mondja, le tudja tenni ezt a kocsit, akkor az úgy is van!

Obi-van minden maradék erejét fölhasználva próbálta egyben tartani a majd széthulló alkatrészeket. Közben az irányítópult egyik rendszere a másik után adta meg magát, és végül a fényszórók is kihunytak. Még egyszer fölparázslottak egy pillanatra – csak hogy megmutassák a fákat, amik felé a gép száguldott –, majd ismét elsötétültek.

A következő pillanatban szörnyű csikorgás hallatszott, ahogy a kocsi alváza elkezdte leborotválni a legfelső ágakat.

Legvégül az energiacella töltöttségjelzője is elsötétült, és a kocsi most már tényleg nem volt több egy zuhanó fémdarabnál.

– Anakin! – harapta be az alsó ajkát Obi-van. – Kifutunk a... *mindenből* kifutunk!

Nem volt szükség hosszú tervezésre, mindketten tudták, hogy mit kell tenniük. A képességeik segítségével próbálták tompítani a becsapódás szögét és erejét.

A fekete ágas-bogas fák karmos karjaikkal máris megpróbálták lerántani az autót, aztán valami nagy és súlyos találta el a kocsi alját, amitől megugrott, és többször is megperdült a le-

vegőben. E percben már csak az Erő tartotta egyben a járművet – és tartotta távol a véres halált.

A jármű még egyszer a levegőbe szökkent, majd lapos szögben, akár a feszített víztükrön kacszázó kő, szörnyű csikorgással csapódott a talajnak. A fém sikoltása az elviselhetetlenségig fokozódott, eresztékek nyíltak szét, a karosszéria a fölismerhetetlenségig összegyűrődött, majd ismét telibe találtak valamit – egy őszöreg fát, vagy időtől megfeketedett kőtömböt –, és a kocsit a hosszanti tengelye mentén kezdett pörögni.

És energia híján az utasokat védő biztonsági rendszerek sem kapcsolak be.

Újra meg újra a feje tetejére állt, csak hogy ismét átforduljon, mígnem egy végső, szörnyű rázkódással elcsendesedett a kocsi.

Obi-van azt sem tudta, hol áll a feje, és már azt várta, hogy ismét tótágast álljon a világ, de... semmi.

A jármű nem mozdult többé.

Földet értek.

Élünk.

Élünk!

Ki hitte volna?

Csengett a füle, vér ízét érezte a szájában, és meg volt róla győződve, hogy egyetlen csontja sem maradt egy darabban. Izgadt homlokát hűvös ujjakkal cirógatta a felszakadt karosszérián át belopakodó szellő. Tiszta volt és hűs, és nyoma sem volt benne az emberi civilizációt kísérő szagoknak.

A darabokra hasadt szélvédőn át csak bizonytalan körvonalakat látott az éjszakai tájból. A falunak azonban, ahová készültek, nyoma sem volt.

Azt mérföldekkel magunk mögött hagytuk. Ami igazán nagyszerű, mert semmit sem szeretek jobban, mint étlen-szomjan, félholtan vánszorogni a sötétben! Lehetőség szerint valami ismeretlen terepen!

Most már csak egy Sith holokron meg egy pakli kártya hiányzik a teljes boldogsághoz! Esküszöm, ha Bail Organa megint azzal áll elő, hogy talált valami eldugott bolygót, ahol gyanús dolgok történnek, és utána kellene járni... hát én agyonütöm!

A mellette ülő Anakin egy darabig csak üres tekintettel bámult maga elé, aztán egyszer csak megkönnyebbülten fölnevetett.

– Hát, Obi-van... úgy érzem, te *vonzod* ezeket a kényszerle szállásokat!

– Ha-ha... nem te vagy, aki azt mondtad, hogy mindenkinek kell valami hobbi?

– Én? Neeem – ingatta a fejét Anakin. – Biztosan összekeversz valamelyik régebbi tanítványoddal. De most komolyan, Obi-van, eddig már van egy légirobogó, egy úrhajó, és most egy kocsí a rovásodon! Ha nem vigyázol, egy idő után le sem fogod tudni mosni magadról, hogy mágnesként vonzod az efféle veszélyeket!

Mivel úgy tűnt, egyben maradtak, és a roncs sem akart kigyulladni, Kenobi fáradt sóhajjal dőlt hátra.

– Már a feltételezés is felháborít! – dörmögte. – A légirobogóhoz semmi közöm, azt egy bomba robbantotta föl, nem én. Bail hajóját egy Sith tette tönkre, úgyhogy az sem az én saram! És hadd jegyezzem meg, hogy ezen a gépen csak utas voltam, így technikai értelemben véve *engem* semmiféle felelősség nem terhel.

– De azt azért te is kénytelen vagy elismerni, hogy körülötted elég gyakran történnek ilyen balesetek, Kenobi mester! – vigyorodott el Anakin.

– Sajnos ezzel tényleg nem szállhatok vitába – bólintott Obi-van kimérten. – Lehet, hogy egyszer föl kellene magamat csempésztetni Grievous vezérhajójára. Végül is, mi értelme van a

misztikus erők birtoklásának, ha az ember nem használhatja arra, hogy jól kényszerleszállítsa az ellenség főparancsnokát?!

– Remek terv! – bólogatott Anakin. – Meg van véve! És mikor hazajutunk, feltétlenül emlékeztess, hogy a Tanács elé tárjam!

Mikor hazajutunk...

Elég volt ez az odavetett félmondat, hogy elrontsa mindketőjük kedvét.

Az még egy bonyolult mutatvány lesz...

Első lépés: túlélni Lok Durd merényletét. Második lépés: kiszállni a roncsból.

Obi-van mély lélegzetet vett, majd vállal nekifeszült a deformálódott ajtónak. Az Erőnek hála, egyetlen csontja sem tört el, ennek ellenére úgy érezte, mintha a teste ezernyi apró szilánkra hasadt volna.

– Beragadt ez a vacak!

– Ne aggódj, egy perc alatt kinyitjuk! – legyintett Anakin.
– Aztán akár mehetünk is kaszinózni!

– Én most megelégednék egy tábortűzzel, meg némi ennivalóval is... hé, csak óvatosan!

Merthogy Anakin közben aktiválta a fénykardját.

– Csak óvatosan, Kenobi mester! – vigyorgott a fiatalember.
– Nehogy megpörköljem a szakállát! Szemeket kéretik becsukni! Egy perc, és kint vagyunk!

Lassú, körültekintő mozdulatokkal égette át a tetőt, majd az Erő segítségével hajlította vissza az izzó fémlapot.

– Szép munka volt! – sziszegte Obi-van, aki az izzó fémcseppeket söpörte le a köpenyéről. – Az azonnali távozást javasolnám! Én megyek előre!

Ezzel kivételesen Anakin sem szállt vitába. Miközben kimászott a jármű roncsából, Obi-van ismét csak úgy érezte, mintha darabokra tört volna a teste. Ahogy odakint volt, a kocsni olda-

lának támaszkodott, a csillagtalán éjszakába fordította az arcát, megkönnyebbülten fölsóhajtott. Aztán máris a környéket kezdte fürkészni, nem les-e rájuk valami veszély, de semmit sem érzett.

Azt viszont nem tudta eldönteni, hogy azért, mert nincs semmi, ami veszélyes lehetne rájuk nézve, vagy már ahhoz is túl fáradt, hogy megérezze.

– Azt hiszem, egyelőre biztonságban vagyunk – közölte Anakin, miután ő is kimászott.

– Nem nagyon hiszem – csóválta meg a fejét Obi-van. – Le merném fogadni, hogy Durd azonnal utánunk küldte a droidjait, és mire kettőt pislantunk, már ide is érnek.

– Ezt nem kétlem, de ahhoz, hogy megtaláljanak, azt sem ártana tudniuk, hogy merre indultunk. Anélkül vakon keresgélnek, és a Lanteeb elég nagy bolygó ahhoz, hogy megtaláljanak minket csak úgy.

– És ha Durd Dooku segítségét kéri?

– Durd egy szót sem fog szólni arról, hogy eltűntünk – rázta meg a fejét Anakin. – Nem fogja megkockáztatni, hogy kivívja a gróf haragját. Sőt azt sem tartom lehetetlennek, hogy Dooku még csak azt sem tudja, hogy itt vagyunk.

– Igazad lehet, de ebben a képletben akkor is túl sok a változó – ingatta a fejét Obi-van. – És ez esetben feltételezésekből kiindulni végzetes lehet.

– Tény – Anakin ingerültsége narancssárga izzás volt az Erőben –, de én meg azt mondom, hogy a tett halála a túl sok gondolkodás! Ugyanebbe a kategóriába tartozik a meggyőződés hiánya, és a megcsontosodott szemléletmód is...

– *Megcsontosodott szemléletmód?* Minek nézel te engem, Anakin? Valami begyepesedett őskövéletnek?!

Aztán dühösen nagyot fúj, és próbálta visszanyerni az önuralmát.

Próbáld meg lehiggadni! Tudod, hogy milyen!

– Én csak azt mondom, a jelen helyzetben hatványozottan körültekintőbbnek kellene lennünk, Anakin! Megvan az idejük a vakmerő terveknek is – de ez nem az.

– Rendben – sóhajtott föl Anakin –, akkor mi a hatványozottan körültekintő terved?

– Nos... – túrt a szakállába Kenobi –, pillanatnyilag igazat kell adnom neked, a százalékos esélyek nekünk kedveznek. És ezt még egy kicsivel megtoldhatjuk, ha gyorsan elrejtjük az autót, aztán meg sem állunk a legközelebbi faluig.

– Gyalogszerrel? – fintorgott Anakin. – Most pont pár vérhólyag hiányzik a talpamról...

– Ne morogj! Lehetne rosszabb is.

– Rosszabb? – visszhangozta Anakin. – *Vérhólyagokról beszélek!*

Bár más körülmények között Kenobi ebben nem sok vicceset talált volna, a helyzet fonáksága most mégis mosolyt csalt az arcára.

– Gyere! – sóhajtott föl. – Ez az autó nem fogja elásni magát.

A Jedik a fénykardjaik segítségével darabolták föl a roncsot, majd a fémdarabokat belebegtették a fák közé. Mire végeztek, már Anakin is alig állt a lábán.

A keleti láthatáron, mintha csak izzó plazma lenne, fölbukkantak a nap első sugarai.

– Szerintem én most lefekszem aludni, és majd csak jövő ilyenkor ébressz föl! – motyogta Anakin, majd leheveredett az egyik fa tövébe.

– Bár megtehetném! – telepedett le mellé Obi-van, fájó halántékát masszírozva. – De te is tudod, hogy nem maradhatunk itt.

– Tudom – sóhajtott föl Anakin, de a szemét semmi pénzért nem nyitotta volna ki.

A hajnali fényben már tisztán látszott a homlokán éktelenkedő seb, és a véraláfutások a járomcsontján. A ruházata cafatokban lógott, az oldalán is volt egy seb, ahol az egyik droid lézersugara súrolta, és bármikor mozdította a jobb vállát, az arca mindig eltorzult a fájdalomtól.

– Akkor legalább a szememet hadd pihentessem egy kicsit!
– dűnnyögte.

Anakin, aki sohasem ismerné be, hogy elfáradt... Anakin, aki a Maridun óta nem volt ilyen fáradt.

– Rendben... de csak egy pár percet! Aztán *tényleg* indulnunk kell!

A Jediket eszmélésüktől kezdve arra tanították, hogy az Erőt csak ésszel szabad használni, de visszaélni sohasem szabad vele. Ha valaki bölcs előrelátással folyamodik hozzá, azt ezerféleképpen segíti, erősíti és gazdagítja.

És itt a kulcsszó a bölcs előrelátással. Ezzel szemben Anakin és én...

Úgy érezte magát, mint akit lassított felvételen cincálnak darabokra. Az elmúlt napokban úgy használták az Erőt, ahogy nem lett volna szabad. Sőt az elmúlt hetekben is...

Tulajdonképpen, mióta elkezdődött ez a háború.

Bailnek igaza van, mi is csak hús-vér lények vagyunk, nem gépek. Egy bizonyos határon túl már mi sem vagyunk terhelhetőek. És egy napon túl magas lesz az ár, amit meg kell fizetnünk...

– Jól vagy, Obi-van? – ült föl váratlanul Anakin. – Nagyon elhallgattál!

– Most őszintén? – próbálta nyögve kiegyengetni a gerincét Kenobi. – Hát voltam már jobban is. Anakin...

– Jó, jó, tudom! – sóhajtott a fiatalember lemondóan. – Indulnunk kell!

Sziszegve föltápászkodott, és megcsóválta a fejét.

– Még a véraláfutásaimnak és véraláfutásai vannak.

– Az enyémekek üzenik, hogy nekik is – fintorgott Obi-van.
– De ha elindulunk, majd jobb lesz.

– Ez nem vigasztal – dünnyögte Anakin. – Az egyetlen dolog, amivel most mosolyt lehetne csalni az arcomra, az Lok Durd feje egy tálcán.

Obi-vannak volt egy olyan érzése, hogy a barátja eredetileg valami mást akart mondani, de még idejében meggondolta magát.

– Annak is eljön az ideje, Anakin. Durd napjai meg vannak számlálva.

– Mindenki napjai meg vannak számlálva, Obi-van – legyintett Anakin. – Még Yoda sem fog örökké élni. A lényeg az, hogy elbaltáztuk. *Én* baltáztam el. Annyira bíztam Bant'enában, hogy még téged is meggyőztelek, és látod, hova jutottunk!

Fölült, és megdörzsölte az orrát.

– Akkor kellett volna fölgyújtanuk a labort, amikor volt rá lehetőségünk! Föl kellett volna robbantsuk az egész helyet, és akkor most nem kellene a vegyi fegyver miatt idegeskednünk!

Olyan keserűség volt a hangjában, hogy már hallgatni is fájt.

– Nézheted onnan is, hogy a megérzéseidre hallgattál – vonta meg a vállát Kenobi. – Azt tetted, amit helyesnek gondoltál, és ebben nincs semmi szégyellnivaló.

– Nincs? – nézett rá Anakin fáradtságtól véreres szemekkel.
– Az, hogy ennyire vakon bíztam Bant'enában, majdnem a vesztünket okozta! És igazad volt, túlságosan is emlékeztetett az anyámra... és hagytam magam megtéveszteni. Sajnálom.

Anakin Skywalker nem az az ember volt, aki bármikor könnyen beismerte volna, ha téved. Most mégis megtette. Talán jókora kerülővel, de megtette.

– Most már úgysem számít – rázta meg a fejét Obi-van. – Az viszont igen, hogy a küldetésünknek még nincs vége. Ha elég gyorsak és céltudatosak vagyunk, szerintem még mindig meg

tudjuk akadályozni, hogy Durd használhassa a fegyvert. Talán még arra is lesz esélyünk, hogy elfogjuk.

Válasz helyett Anakin csak hitetlenkedve körbemutatott. Itt voltak a semmi közepén – se rovarciripelés, se állatok neszezése... se jármű. Az emberi jelenlét legalapvetőbb jeleit sem látták, és csak ha nagyon erősen koncentráltak, érezték azt a távoli falut, ahova eredetileg készültek.

Itt voltak a semmi közepén étel, víz, jármű és kommunikációs eszközök nélkül. Információ nélkül. Szövetségesek nélkül.

– Azt nem mondtam, hogy könnyű lesz – vont a vállát Kenobi.

– Ebbe most nyakig belemásztunk, Obi-van – sóhajtott föl Anakin. – De hogy is szól a régi mondás? Csak türelmesnek kell lennünk, és a megoldás majd megmutatkozik. Kivéve, amikor nem.

Egy darabig hallgatott, aztán reménykedő kifejezés ült ki az arcára.

– De ez a nap ugye nem ma lesz?

– Nem ma – nyújtotta oda kezét Obi-van, hogy fölhúzza a földről.

Egy röpke pillanatig a fiatalember nem Skywalker tábornok volt, nem is a Kiválasztott, a Köztársaság hőse és a szeparatisták réme, csupán az a riadt kisfiú a Tatuinról, aki kétségbeesetten kapaszkodott a karjába Qui-gon temetésén.

– Megígéred?

– Megígérem – veregette meg a bal vállát Obi-van. – És most induljunk!

Egyenletes tempóban gyalogolva végül maguk mögött hagyták a ligetes tájat, és egy régi, bár jól karbantartott betonútra lelték, ami kígyóként kanyargott a lepusztult, elhagyatott föl-